

РЕШЕНИЕ

№ 8029

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.12.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9965** по описа за **2023** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. М. М. чрез пълномощник срещу Решение № 4301/26.09.2023 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 6710/2023 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 134 състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 6368793/20.09.2022 г., издаден от СДВР.

С посочения електронен фиш на М. М. М. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 800 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен, като бъде отменен и издадения електронен фиш.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. Ответникът по касационната жалба не се представлява и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, като и тези на

представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 20.09.2022 г., в 10:58 ч., в [населено място], на [улица]до № 330, с посока на движение от [улица]към „Околовръстен път“ с мобилна система за видеоконтрол АТСС С. М2, позиционирана на тротоара до пътното платно, била засечена скорост на движение на МПС марка „М. ”, модел „Ц220 ЦДИ” с рег. [рег.номер на МПС] , 88 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена максимална допустима скорост за населено място от 50 км./ч., т.е. превишение от 38 км./ч. Към момента на извършване на нарушението лекият автомобил бил регистриран на М. М. М..

При извършена проверка в деловодната система на ОПП-СДВР било констатирано, че срещу М. има издаден ЕФ № К 5324114/2021 г., за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, който е влязъл в законна сила на 25.03.2022 г., поради което извършеното нарушение е повторно. Бил издаден К № 6368793/2022 г. от СДВР.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че електронния фиш отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, както и че описаното в него нарушение е безспорно доказано.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено лично на касатора на 02.10.2023 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 16.10.2023 г. /вх. № 288335/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Настоящата инстанция споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата, събрани в хода на воденото административно наказателно производство.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена разрешената скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно правилно подведено под санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.5 ЗДвП.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания

случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП реквизити, поради което в ЕФ не се изписва името на издателя му и негов подпис, а само териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът " в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Въпреки че в съдържанието на ЕФ липсва информация дали същият може да се обжалва, пред кой орган и в какъв срок, на основание чл. 59, ал. 2 ЗАНН във вр.с чл.189, ал.8 ЗДвП съдебното производство пред СРС е образувано законосъобразно, а правото на защита на административнонаказаното лице не е ограничено. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка. Правилно са посочени както нормите, които са нарушени, така и каква глоба се налага.

Приложени са и доказателства относно, годността на техническото средство. Системата за видеоконтрол е вписана под № В-46 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. От Протокол № 06-СГ-ИСИС/15.03.2022 г. е видно, че преносимата система е преминала метрологична проверка, като същата отговаря на законоустановените изисквания. В случая, нарушението е заснето на 20.09.2022 г., като към тази дата средството за измерване е било одобрено.

Касационният състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място от 31 км/ч до 40 км/ч санкцията е в размер на 400 лв. Съгласно чл. 182, ал. 4 от ЗДвП, ако нарушението е повторно, се налага глоба в двоен размер – в случая 800 лв. В административнонаказателната преписка е приложен електронен фиш К № 5324114/06.09.2021 г., издаден за същото по вид нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като същият е влязъл в сила на 25.03.2022 г. Нарушението, описано в процесния електронен фиш е извършено на 20.09.2022 г., поради което е повторно по смисъла на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на касатора, че СРС е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е уважил подадената от него молба за незадаване ход на делото в насроченото открито съдебно заседание на 31.07.2023 г. и не го е уведомил своевременно за това. Касационният състав приема,

че не са били налице основания за приложение на чл. 271, ал. 2, т. 3 от НПК, съгласно който съдебното заседание се отлага когато не се яви защитникът, ако не е възможно да бъде заменен с друг, без да се накърни правото на защита на подсъдимия. По делото на СРС се съдържат доказателства, че наказаното лице, като и неговият процесуален представител са редовно уведомени за датата на съдебното заседание, а освен това не е направено изрично искане от наказаното лице за присъствие на процесуалния му представител по делото, за да се приеме, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на санкционираното лице.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4301/26.09.2023 г., постановено по нахд № 6710/2023 г. на СРС, НО, 134 състав
Решението е окончателно.